

¡Hello!

Es cosa sabuda que Mallorca ha estat sempre lloc freqüent d'inspiració per a poetes i artistes. Ja s'ha dit en alguna ocasió que uns dels primers que hi arribaren van esser els pintors, pintorrellos i pintamonos de tot pelatge, per exemple.

Sense lloc a dubtes, però, és de domini públic que el primer precursor conegut de l'última adquisició, la baronessa Thyssen -née Tita Cervera-, va ser, a més de l'arxiduc Lluís Salvador, el cèlebre músic polonès Frédéric Chopin el qual acudí, a més a més, embolicat pels

encisos de la famosíssima escriptora romàntica Aurore Dupin.

La Dupin va escriure, entre altres obres oblidades, una novel·la que gairebé ningú no ha llegit i que titulà *Un Hiver à Majorque*.

Des d'aleshores ençà, una multitud de celebritats autèntiques i de mig pèl, passant per les celebritats falsament cèlebres i pels anònims que, si més no, fan molt de caramull, comparegué fascinaada pels nostres bells paisatges i pel caràcter hospitalari i senzill dels nadius.

Per això és que el misteriós José Luís de Vilallonga, per exemple (un escriptor i actor francès que, tot i vindicar els aspectes més subtils del senyoriu, es complau a airejar improbables assumptes d'alcova i anomenar amics influents, com qualsevol burgès acabat d'arribar), concedeix graciosament entrevistes als periòdics locals i ens mostra el seu *palacete* d'Andratx, la seva dona *estupenda* i un fill que tenen tots dos, que va vestit com molt d'homenet-que-no-ho-acaba-de-ser i es fa el nus de la corbata tan malament com el seu il·lustre papà.

L'ínclit Vilallonga afirma en aquestes entrevistes que, a més d'haver-se beneficiat mig Gotha, ha descobert Mallorca i l'ha triada perquè aquí, diu, pot passar desapercbut i els rústics llocarroners que habiten la zona d'Andratx -si hi heu estat, ja em contareu si encara n'hi ha gaires- es limiten a saludar-lo respectuosament pel carrer sense llançar-se-li al coll, besar el terra que trepitja ni demanar-li descendència. En definitiva, que som molt discrets, els mallorquins.

Altres personatges de la vida pública diuen el mateix. Alguns malintencionats, que no tenim la seva classe ni la seva *mundologia*, sospitam que, en realitat, si

vénen com mosques és atrets per la proximitat estiuenc del rei (i es compren iots i es fan retratar -o no es deixen- al Club de Mar, com en Mario Conde) i per pujar de categoria. I que si una cosa precisament no els interessa, en conseqüència, és la discreció.

Parlant amb un amic de procedència estrangera, que fa molts anys que viu aquí i té la rara habilitat de sortir-se'n perfectament en aigües tan tenebroses com la burocràcia espanyola i pre-autonòmica, vam arribar a la conclusió que determinades espècies d'aquest litoral mereixien un cert estudi, no tan seriós que tudàs hores d'investigació, però si tan curiós que aprofitàs el coneixement que ens donen l'experiència i el vici de l'observació, i que difícilment trobaríem una tribuna -com diuen els periodistes de la capital- tan escaient com les pàgines d'EL TEMPS per aquest entreteniment de diletància quasi antropològica, més d'acord amb les meves manies i gustos personals que amb la investigació sociològica *à la page*.

Gabriel Galmes